

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Σούδαγιγκων και ο δεκανέας

Κατά την επανάσταση των Αμερικανών έναντι της Αγγλίας, μία μέρα μερικοί Αμερικανοί στρατιώτες υπό τας διαταγές ενός δεκανέα, προσπαθούσαν να σηκώσουν κάποιον βαρύτερο στυλό, μα δεν το κατάρθαν. Ο δεκανέας χωρίς να προσφέρει ο ίδιος καμιά βοήθεια, πρότεινε με διάφορες άνταρρουνικές διαταγές τους στρατιώτες στη δουλειά τους.

Τη στιγμή εκείνη πέφασε από και κοντά κάποιος άγνωστος, ο οποίος ρώτησε το δεκανέα γιατί δε βοηθά κι' αυτός τους στρατιώτες να σηκώσουν το στυλό.

— Και δε βλέπετε, κύριε, ότι είμαι δεκανέας; άπάντησε περηγμένος ο βαθμοφόρος.

— Συγγνώμη, κύριε δεκανέα, άπάντησε ο άγνωστος, δεν πρόσεξα το βαθμό σας. Και πετώντας το παναφόρι του κάτω, έτρεξε και βόηθησε τους στρατιώτες και σηκώσαν το στυλό.

Ύστερα ο άγνωστος αυτός κύριος, γυρίζοντας προς το δεκανέα, του είπε:

— Κάθε φορά, κύριε δεκανέα, που θέατε ανάγνη βοήθου για κομμά βαρεία έργασία, μπορείτε ελεύθερα να προσκαλήτε το γεικίό άρχηγό σας, το στρατηγό Οούδαγιγκων. Σας βεβαιώ ότι θα με ήρξικετε πάντοτε πρόθυμο στις διαταγές σας. Κόκκαλο ο φτωχός δεκανέας!

Με το δίκιο του

***

Ένας Άγγλος περιηγητής είχε καταλύσει κάποτε σ' ένα ξενοδοχείο στα περίχωρα της Βοστώνης. Όταν χρειάσθηκαν κάτι και κολούσε την ύπηρεσία, την άποκαλούσε δούλα.

— Κύριε, του παρατήρησε ο ξενοδόχος, θέλοντας να παίξη μαζύ του, έμεις δεν δίνουμε στην ύπηρεσία μας το άντιχριστιανικό όνομα δούλα, άλλα την άποκαλούμε 'βοήθεια'.

— Πολύ καλά, άπάντησε ο Έγγλέζος, δε δυσκολεύομαι καθόλου, φίλε μου να συμμορφωθώ με τα ήθη και έθιμα του τόπου.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί τ' άγαρόνια του ξενοδοχείου και οι πελάτες άναστατώθηκαν από τις φωνές του Έγγλέζου, ο οποίος φώναζε: -βοήθεια! βοήθεια! νερό! νερό!

Όλοι ένόμισαν ότι έπρόκειτο περί πυρκαϊάς και άρπαξαν από ένα κουβά νερό κ' έτρεξαν άπέξω από το δωμάτιο του Έγγλέζου.

— Σας εύχαριστώ, κύριοι, είπε ο Έγγλέζος μόλις τους είδε, άλλα δε χρειάζομαι τόσο νερό για να ξυρισθώ.

— Για να ξυριστήτε! Είπατε κατάπληκτος ο ξενοδόχος. Μα έσείς έφωναζατε βοήθεια και νερό κ' έμεις ένόμισαμε ότι έπιασε πυρκαϊά.

— Μου είχατε ειπή ν' άποκαλώ τη δούλα 'βοήθεια' και σάς άπήκουσα, κύριε, άπάντησε άπαθώς ο Έγγλέζος.

***

Απάντησις πληρωμένη

Ένας από τους παλιούς πρίγκηπες της Αγγλίας, που είχε κόκκινα γένητα, για να περάσει κάποτε τον άγένειο γελοιοποιό του, τον ρώτησε γιατί δεν είχε γένητα.

— Να σάς πώ, ύψηλότατε, άπάντησε μ' άπάθεια ο γελοιοποιός. Όταν ο Θεός μοίραζε στους ανθρώπους τα γένητα, έφ' κομμόμουν και παρουσιάστηκα πολύ άργά να πάρω τ' άδικά μου. Στον καλό Θεό άκόμουνε μονάχα μιά γενειάδα, μα έπειδή ήταν κόκκινη δεν τη δέχτηκα.

και τα μπράτσα της. Δυνατά όριγη περνούσαν το κορμί της, καθώς έννοισθε άπάνω της τα στολidia της νεκρής και σ' ένα στιγμή, ξεφρενιασμένη πεισ, έπιασε το κολλιδέ και μ' ένα βήμα άνάγναμμο του χερσιού τ'όκοψε και το πέταξε κάτω.

— Αυσυχημένη! Τι κάνεις εκεί; ούρλιαξε τρελλός από θυμό ο Ροβέρτος. Αυτό είναι για μένα ισρά κειμήλια. Στάσου να τ' άγάλω μονάχος μου.

Μα ή Ίωάννα, χωρίς ν' άκούση, έξακολούθησε τώρα να τ' άγάτη από τ' άμπράτσα της ένα ένα, να τ' όριγη κάτω και να τ' αποδοκατί.

— Μή! Μή! ούρλιαξε ο Ροβέρτος. Τα μάτια του είχαν πεταχτή όξω από τις κόγχες, κατακόκκινα και ή τριχες του κεφαλιού του είχαν σηκωθή. Έτσι σ' ένα στιγμή, δίχως να έξερ τι κάνει, έσπασε το πιστόλι του και πυροβόλησε. Η φτωχή Ίωάννα σωριάστηκε κάτω άμέσως νεκρή. Η σφαίρα την είχε βρή στην καρδιά. Ο Ροβέρτος έσκυψε άπάνου από το κεφάλι της.

— Ω! ή Φερνάνδη μου, ούρλιαξε, μπροστά μου πάλι νεκρή! Κι' άμέσως άνασηκώθηκε άνατριχίζοντας. Τα μάτια του είχαν λυφταν δείχνοντας τ' άσπράδι τους και το στόμα του σφάρασσα. Ο άναν τρελλός. Πήν να προφτάσουν οι άλλοι που έτρεξαν με τόν πρώτο πυροβολισμό ν' άνοήσουν, ο Ροβέρτος στήριξε το πιστόλι στο κεφάλι του, πίεσε τη σκανδάλη και σωριάστηκε κάτω νεκρός, δίπλα στο πτώμα της συζόγου του... Έρρικος Σεβίλ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Άπό τ' ά πρώτα τραγούδια του Ι. Παπαδιαμαντοπούλου (Ζάν Μαριά.)

Σά δένδρου κατακίτρινο κατάξερο κλωνόρα,
Ήμου λουλούδι άμύριστο, λουλούδι χωρίς χύρη,
Δέν είχα χρώμα ούτε δροσιάς τελαγαματιά, κίμένα
Δέν έρχουταν ποτέ πουλι να τραγουδή για μένα
Μ' από σιμά μου έπέρασε, με κίτταξες γλυκά
Και χύθηκε στα φύλλα μου και χρώμα κ' ούσidia...
Όμως τ' έξερξες πώς χωρίς έκείνη τη ματιά,
Θά ήμουνα άνθος ξερός Μαρία!...

Είχα φαράκι στην καρδιά, φαράκι είχα στο στόμα
Και έσπερόμουν ζωντανός στού τάφου μου το χρώμα
Χωρίς έλπίδα, με θολο και θαρρομένο μάτι
Στού χάρου έγύρενα να μωύ το μωύρο μονοπάτι
Μά έξωρα έκίτταξα με άγαπητή ζωή,
Σάν κόλλησε τ' ά χείλι σου στα χείλι μου τ' ά κρού
Όμως τ' έξερξες πώς χωρίς έκείνη το φιλί,
Θά ήμου σήμερα νεκρός, Μαρία!...

ΡΩΤΑΣ ΑΝ Σ' ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΑ

Ρωτάς άν σ' έλησμόνησα... Τό χελιδόνη ρώτα
Μέσα στις βαρυχειμωνιάς άν λησμονή τ'ό Μάη
Τ'ό γέρου ρώτα άν λησμονή τα χρόνια του τ' ά πρώτα
Και τ'ό φτωχό τόν άρρωστο τή γειά του άν πεθύμαή...

Ρωτάς άν σ' έλησμόνησα... Ρωτάς φυλακισμένο
Άν προκίμα τή φυλακή άπ' τήν έλευθεριά του,
Γιά κρούας βύσσας και νερά ρωτάς τ'ό διψασμένο
Και τ'ό χαρούμενο γομπό για ποιά χτυπά ή καρδιά του.

Ρωτάς άν τή λησμονήσα... Μα είθε πεθομένο:
Τό λείψανό μου άπάντησεν εκεί που περνοτούσε;
Τό όνομά μου διάβασε σ' ά τ'άφο σκαλισμένο;
Μά και νεκρός θα στέναζε, αυτό άν άρρωτός
Κι' ο σνεναγμός τ'ό τάφου μου τήν πλάκα θα κολούσε
Και... λόγ, άγάπης θ' άκούσε από τό... λησμονημένο!

Ίωάν. Δαμβέργγης

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Καμμά φορά στή μοναξιά, πώχη τ'ό νου γεμένο
Στ'ής περασμένης μου ζωής τ'ό θολωμένο χρώμα
Κι' από τ'ό περιγιάλι της τ'ό πλέον μακρομένο
Έρχοντ' έμπερός μου, έρχονταν ώσαν τ'ά χελιδονία
Ένθ'όμης και όνειράτα και πρόσπα και μέρη,
Όσα ο ίδιος πέρασα, κ' όσα ο ίδιος είδα
Κι' όσα ποτά δε φώτισεν ούδ' ήλιος ούδ' άστέρη
Γιατί είχατε τ'ό σιήθος μου μονάχα για παρτίδα
Και όλα αυτά τα πλάσματα, οι κόσμοι που άγάλα
Έμπερός στήν τραγαμένη μου περνούσε φαντασία,
Μου φαίνονταν ώσαν μορφές όντικου κι' ότασια
Άπό όλη ή και ούρανό, από ζωή μια άλλη
Στάκομαι τότε και ρωτάω από ή ζωή μου ή τάση,
Που μόλις έξημέρωσε και πει να νεχτώση,
Τίσους ζωής όκαυόσες πώς μπέρεσε να πλείσει,
Κι' αιώνας άναρίθμητους θαρρώ πώς έχω ζήσει...

Άριστομ Προβελέγγιος

ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΣ

Στό σπίτι μας τ'ό πατρικό έγύρισε μία μέρα
και τ'όβρα δ'αυξ τάφρησ μουσόντας παιδι,
μόνο που μιά ή μητέρι μου είχε γεράσει κ' ήταν
πορθενα ή μικρούλα μου μονάκριβη άδελφή
μονάχα που στέν κίμαρα που έγώ τήν κατοικούσα
ή σκόνη καθουσαν πυκνή άπάνου σ'ά βιβλία
και που σ' ά μπηκα τρίζανε βαρεία τα βήματά μου
έναντας τήν πολύζωον θανατηρή ησχία.
Ναί, όλα ήταν ως τάφρησ χρόνια και χρόνια τόρα
κι' όλη τ'ή μου ή παλιά σ' ά φάντασμα γυρούσε,
σ' ά φάντασμα που τ'ό παλιό τ'ό σπίτι κατοικούσε,
μά οι λυγμοι που φύσκασαν τα στήθια μου δεν ήταν
γιατί έναοβρισκόμυνα μέσα σ'ά περασμένα,
ήταν γιατί θυμόμυνα μιά άλλη ζωή—σ'ά ξένα.

Κ. Ούράνης